CHRISTO-PHOROS

A Soproni Evangélikus Egyházközség lapja

ingyenes kiadvány

XVIII. évfolyam, 4. szám 2011. szeptember

Iskolakezdés

Hol vannak már ezek a gyerekek? Morcosan összefont karuk, szigorú tanár bácsijuk, kényelmetlen zakójuk, a nádfedeles iskola a háttérben-mindez hova lett? Kész csoda lenne, ha közülük valaki még ma is közöttünk élne.

Ifjúkorom egyik kedvenc filmje, a Holt Költők Társasága jut erről eszembe: a tanár épp ezt a kérdést teszi föl: hol vannak a régi diákok, bajnokok? És mit kezdünk a tudattal, hogy egyszer mi magunk is megsárgult fénykép leszünk a jövő számára? A megoldása- *a Carpe diem, az élj a mának*- némi átfogalmazással ma is igaz lehet számunkra: ma egy esélyt kaptál, hogy megismerd a világot és rácsodálkozz. Arra a részére is, amely látható, befogadható, és arra is, amiből nagyon keveset- de épp nekünk valóan keveset- mutatott meg az Isten: a Mennyek Országára. És ha a mai osztályképeken mi már lezserebbek is vagyunk- kényelmesebb a ruha, lazább a testtartás- ez semmit nem von le abból, hogy közösségünk van azokkal a régi gyerekekkel.

Egy fekete-fehér filmet látva kérdezte egyszer egy kisgyerek: apu, annak idején az emberek színesek voltak? Igen, színesek-épp olyanok, mint mi ma. A különbség csak az, hogy mi most kaptuk meg az esélyt a világ megismerésére és megszeretésére. Mondhatom így is, az Isten ajándékainak megismerésére és megszeretésére.

Hegedűs Attila

Mi az *igazi* segítség?

„Nem a porból támad a hamisság, és nem a földből sarjad ki a vész, hanem az ember maga szüli a vészt, melynek szikrái a magasba szállnak. De én az Istenhez fordulok, Istenre bízom ügyemet, aki hatalmas dolgokat művel, kikutathatatlanul, csodás dolgokat, megszámlálhatatlanul. Esőt ad a föld színére, vizet bocsát a mezőkre. Magasra emeli az alant levőket, a gyászolókat oltalmazza segítsége. Meghiúsítja a ravaszok terveit, nem alkot kezük maradandót. Saját ravaszságukkal fogja meg a bölcseket és a cselszövők tanácsa megdől. Nappal is sötétben botorkálnak, tapogatóznak délben is, mint éjjel. Megszabadítja szájuk fegyverétől, az erős kezéből a szegényt. Így lesz reménysége a nincstelennek, a csalárdság pedig elnémul. Bizony boldog az az ember, akit Isten megfedd! A Mindenható fenyítését ne vesd meg! Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de keze meg is gyógyít. Hatszor is megment a nyomorúságból, hetedszer sem ér veszedelem. Éhínségben megment a haláltól, háborúban a fegyveres kéztől. Nyelvek ostorától rejtve leszel, nem kell félned, hogy pusztulás szakad rád." Jób, 5, 6-21

Ezeket a szavakat, mondatokat Elifáz mondja barátjának, Jóbnak. Elifáz egy zsidó irástudó bölcsességével szólal meg, és tapintatosan vigasztalni kezdi szenvedő barátját. Szavai, ha kiemeljük a konkrét kontextusból, sok igazságot tartalmaznak, ám ha a könyv bővebb összefüggéseiben értelmezzük az általa mondottakat, rádöbbenünk, hogy a szépen csengő mondatai nem vigasztalják, hanem még mélyebb nyomorúságba taszítják szenvedő barátját.

Jób szenved, és nem elvont lelki értelemben, hanem a szó valódi értelmében fizikai fájdalmai is vannak. Arra lenne szüksége, hogy barátai jelenlétükkel, szavaikkal enyhítsék az ő fájdalmát. Ehelyett Jób Elifáz részéről egy nagyon szép, de tartalmát tekintve semmi enyhülést nem nyújtó lelki „prédikációt" hall. A vigasztalni akaró barát jó szándéka és kitartása dicséretes, de mondanivalója nem igazán ad választ Jób sanyarú élethelyzetére, szenvedésének az okaira. Valódi enyhülést adó válaszok helyett arra bíztatja Jóbot, hogy bízzon saját kegyességében. Elifáz logikája az ok-okozati összefüggést ismeri, hogy ha valaki jó életű és kegyes ember, azt az Isten meg fogja segíteni és jutalmazni. Csakhogy Jób története pont ezt az ok-okozati rendszert kérdőjelezi meg.

Szeretett testvéreim! Ismerek olyan embert, aki azt mondta nekem, hogy azért nem hisz Istenben, mert a jó emberek korán meghalnak, a rosszak pedig sokáig élnek. Az ő számára is ez az ok-okozati összefüggés látszik felborulni.

Elifáz beszédében azt is megfogalmazza, hogy a szenvedés Isten nevelőeszköze. Álláspontja szerint a szenvedés csupán átmeneti, Isten akaratából bekövetkezett „szükséges rossz", melyet értelemszerűen követ majd a kegyeseknek járó jutalom és boldog életfolytatás. Jób könyve azonban arra világít rá, hogy nincs oka Jób szenvedésének, és az „érdemes kegyesnek lenni" életfilozófiája sem véd meg a szenvedésektől.

Elifáz minden jó szándéka ellenére nem tudja megvigasztalni barátját. A szenvedés okára akar magyarázatot találni, ahelyett, hogy a szenvedőt a jelenben vigasztalná. Jób példája annak a bizonyítéka, hogy az élet nem fogható fel okokozati összefüggések láncolataként. Mert van úgy, hogy nincsen gyógyulás. Van úgy, hogy nincs megoldás. Van úgy, hogy nem lesz jobb a keresztény ember élete egészen haláláig. Van úgy, hogy nem dicsőítettnek meg az alázatos szívűek egészen halálukig. Van úgy, hogy hosszú szenvedés után sem fordul jobbra az Istenben hívő kegyes ember élete. Az élet, sajnos nem ilyen egyszerű, és Elifáz általánosságban használt bölcsessége használhatatlan minden olyan élethelyzetben, amikor szenved valaki.

Kedves testvéreim! Nap, mint nap találkozunk a világunkban szenvedéssel, szenvedésekkel. És jogosan felmerül bennünk a kérdés, hogy hogyan tudnánk segíteni, és enyhíteni a szenvedéseken. Korunk természeti csapásai, villongásai, társadalmi feszültségei nagyon is meghatározzák a 21. századi ember életérzéseit. Gondoljunk bele, milyen sok árvíz vonult végig hazánkon, és nagyon sok helyen még a mai napig is meglátszanak a víz

okozta pusztítás nyomai! Hogyan tudnánk ezeken az embereken segíteni? Úgy, ahogy azt Elifáz tette, igéket mondanánk a bajba jutottaknak, vagy pedig melléjük állnánk, és segítenénk nekik a helyreállításokon, fizikai erővel, vagy anyagi segítséggel? Úgy gondolom, hogy az utóbbi lehetőség segítene az árvízkárosultakon.

Gondoljunk bele picit Jób helyzetébe, és azt vonatkoztassuk magunkra! Ha mi lennénk ugyanabban a helyzetben, mint Jób, hogy minden vagyonunkat elveszítenénk, gyermekeink meghalnának, és mindemellett még betegségek is súlytanának, mi minek örülnénk? Egy olyan prédikációnak, mint amit Elifáz mondott, vagy pedig testvéri megértésnek és szeretetnek? Az igézés helyett van úgy, hogy az a legjobb, ha hallgatunk, vagy van olyan helyzet, amikor a két kezünkre van szükség. Van úgy, hogy egy mosoly, egy ölelés többet ér ezer kimondott szónál.

Vannak körülöttünk ma is, akik Elifáz táborához tartoznak, ők a „tiszta bölcsesség" bajnokai. Szájuk igazat szól, mégsem vígasztal. Jó szándékú, kegyes emberek, segíteni mégsem tudnak. Képtelenek rá, mert számukra fontosabb az, amit mondanak, annál, akinek mondják. Tragédiájuk ebben rejlik.

Megtalálni a szenvedő embert, és megszólítani, megérinteni úgy, hogy mindez enyhülést hozzon, nem valamikor, hanem most kell. Az általánosan igaznak elfogadott mondatok a szenvedő ember számára hidegek, mint a jég. Hidegek, mert hiányzik belőlük az érzelem, az együttérzés, a személyesség, az érintettség és az alázat. A szenvedő, kétségbeesett szívnek nem bölcs gondolatok befogadására van szüksége, mert arra ott és akkor nem alkalmas.

Jób meghallgatja barátja szavait, és utána, amikor megszólal, elmondja, hogy mire is lett volna szüksége: „Baráti szeretetre van szüksége a szenvedőnek". Szeretetüket spórolják meg tehát azok, akik a szenvedőket teológiai igazságokkal traktálják. Másképpen fogalmazva: igazat szólnak, szeretet pedig nincs bennük. Olyan ez, amikor a szülő figyelmezteti gyermekét valamilyen veszélyre, és amikor ezt elköveti, ahelyett, hogy magához ölelné, inkább azt mondaná: ugye meg mondtam, hogy ez lesz! A tékozló fiú apja sem szidta le gyermekét, amikor hazajött, hanem elérohant, átölelte, és nagyon örült hazatért gyermekének.

Baráti szeretetre van tehát szüksége a bajba jutott embernek. Jézus is azt mondta: „Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja barátaiért." Jézus nem zárkózott el az emberektől, hanem mert velük találkozni. Nem oktatta, nem nevelte, nem igazította helyre őket, hanem találkozott velük, és ebben a találkozásban mindenki azt kapta, amire éppen szüksége volt: a beteg egészséget, a hitetlen hitet, az üldözött méltóságot, a megvetett tisztességet, a kételkedő bizonyosságot.

Találkozott az emberekkel, és e találkozásból mindig valami üdítő frissesség, gyógyulás született. Előbb mindig adott, és utána a legtöbb esetben bekövetkezett a változás magától. Jézus nem csak a kereszten adta életét, hanem ezekben a találkozásokban is. Szinte pazarolta a szeretetét, korábban elképzelhetetlen módon lehetett megtapasztani mellette a szeretet mindent elfedező hatalmát.

Ha valami, akkor az Elifáz-féle bölcselkedés távol állt Jézustól. A szívtelen farizeusi igazság és ismeret minden esetben arra indította, hogy igazságot szóló, ám valójában kegyetlen vitapartnereit szembesítse saját farizeusi kegyességük könyörtelenségével.

Jób arra tanít bennünket, hogy baráti szeretetre van szüksége a szenvedőnek, és Jézus megmutatja, elénk éli, mit jelent a baráti szeretet. Nem humánumról van itt szó, nem is valamiféle etikai vagy erkölcsi magatartáskódexről. Jézus ennél sokkal többet adott: saját magát adta találkozásaiban és a keresztfán.

A kérdés az kedves testvéreim, hogy merünk-e mi is találkozni a szenvedő, kétségbe esett, bajba jutott embertársainkkal? Fel merjük-e vállalni, hogy ebben a találkozásban saját magunkat adjuk? Van-e bátorságunk, hogy ne bújjunk el általános igazságok, idézetek, idézett igék védőbástyái mögé, mint ahogy azt Elifáz tette?

Van-e bátorságunk szeretni? Szeretni ott és akkor, amikor minden ingatag. Nem okítani, nem korholni, nem teologizálni, nem okokat keresni, egyszerűen, feltétel nélkül szeretni. Lehet, hogy egyszerűen hangzik, mert valóban az is. Ha van bátorságunk megnyílni, ha van bátorságunk találkozni, akkor nem kell félnünk attól, hogy mit mondunk vagy teszünk. A szeretet pontosan tudja, hogy ott és akkor mire van szükség.

Isten úgy szeretett bennünket, hogy egyszülöttjét adta értünk. Ha ezt elfogadjuk, nincs más választásunk, mint önmagunkat, szeretetünket adni a ránk bízottakért: mindazokért, akiknek szenvedését nekünk kell enyhítenünk. Ámen.

Varga Tamás

Kempten – mozaik

Július közepén immár második alkalommal látogattuk meg a kempteni ifiseket. Hat felejthetetlen napot töltöttünk ott, kirándulással, fürdéssel, sok sok játékkal, énekléssel, reggeli és esti áhítatokkal. Nagy öröm, hogy a két testvérgyülekezet fiataljainak kapcsolata az elmúlt időszakban megújulhatott és a kölcsönös látogatások során elmélyülhetett. Összegyűjtöttünk néhány élmény-morzsát:

Nagyon jól éreztem magam, mert már az utazás is jó volt, és a fogadtatás is jól meg volt szervezve. Rengeteg jó programon vehettünk részt, hiszen csodálatos helyekre vittek el minket a kempteniek.

Csébits Zsolt

Nagyon jó volt a "Lauf der guten Hoffnung" túra, és a bobozás is, ahová a fogadó családom vitt el. A kempteniek változatos programokkal vártak minket, nagyon vidám napokat töltöttünk ott.

Mátis Dániel

Az út előtt egy kicsit izgultam, de már első este rájöttem, hogy kár volt, hiszen a családom nagyon kedves volt. Bár az időjárás nem kedvezett nekünk, a szuper programok mindenkit kárpótoltak. Időközben a kempteniekkel is nagyon megkedveltük egymást, nehéz volt tőlük elbúcsúzni. *Kovács Petra*

Nagyon élveztem a kempteni hetet, mert mindenféle vicces és érdekes programokon vehettünk részt. A család, amelynél voltam, nagyon kedves volt. Nekem nagyon tetszett, hogy nagyon sok szabadidőnk volt.

Breitenbach Philip

Az idei Kemptenben tett látogatásunk ismételten nagy élmény volt ifi csoportunk számára. Úgy gondolom, hogy a szeretetteljes fogadtatás és színes programok mellett sok új barátság alakult, és több korábbi is erősödött. Legkedvesebb emlékem egy vidám este a fogadó családom körében. Jó érzés, hogy mindig szeretettel várnak és szinte már családtagnak érezhetem magam az ott töltött időben. Remélem, a tavasz folyamán újra láthatjuk őket. *Stánitz Veronika*

Nagyon örültem, hogy egy hetet Kemptenben tölthettem. Én ugyan még csak most voltam először, de nagyon jól éreztem magam! A lány és a családja, akinél voltam nagyon rendesek voltak és nagyon megszerettem őket. Már nagyon várom, hogy újra találkozhassunk.

Kotsmár Dorina

Büszke vagyok a kempteni-soproni vegyes csapatunkra! A Lauf der guten Hoffnung nevű jótékonysági gyalogtúrán elnyertük az első helyért járó kupát a „legnépesebb csapat" kategóriában, amivel egy afrikai kórház működését támogathattuk.

Különleges lelki feltöltődést jelentett számomra, hogy megismerhettem a Svédországból útjára indított *„Perlen des Glaubens"* (=a hit gyöngyei) karkötő készítését és részt vehettem egy ezzel kapcsolatos meditáción. A 18 különféle gyöngyből álló karkötő minden egyes eleme saját jelentéssel bír, segítve az imádkozást, elmélyülést, gondolkozást.

Biczóné Pityer Gabriella

Az utazás során gyakoroltunk néhány német éneket, hogy a közös énekléssel is erősítsük az összetartozás érzését vendéglátóinkkal. Ezek a dalok végigkísértek bennünket reggeli és esti áhítatainkon, melyeket a két csoport vezetői tartottak.

Jó volt megélni a testvérgyülekezetünk vendégszeretetét, hogy fontosak vagyunk egymásnak, és hogy a nagy távolságok közös értékrenddel, szeretettel, barátsággal áthidalhatóak. Ezt az érzést kívánom kempteni testvéreinknek is, mikor tavaszszal Sopronba látogatnak és mi látjuk vendégül őket.

Mátisné Schlögl Patrícia

Ha szeretnél ilyen és ehhez hasonló izgalmas programokon részt venni, egy jó csapathoz tartozni, csatlakozz hozzánk! Megtalálsz minket minden pénteken fél 7-től 9-ig az Ifi teremben (Templom u. 12.) Szeretettel várunk!

Mérföldkő, ami kötelez és megerősít

Beszélgetés Bolba Mártával lelkésszé avatása előtt

Lelkésszé avatása előtt gondolkodott tudatosságról, misszióról, közösségről, a Szentlélekről Bolba Márta. Egyrészt szelíd, csendes, bölcs, mosolygós, másrészt határozott, elszánt és céltudatos. Ennek a kettőnek a nemes keveredéséből határozottan lutheránus szellem árad. Olyan, amilyennek az evangélikusokat látni szeretnénk. A cikk beszámol ordinációjáról is.

Volt e valaki, valami nagyon meghatározó személyiség életében, aki miatt ezt a hivatást választotta?

Igen, elsőként talán Jakob Krusét említeném, aki soproni német lelkész volt kiskoromban. Hozzá jártam gyerekként péntekenként, később Solymár Mónika volt a lelkész. Nincs semmilyen szabványos történetem, én kicsi koromtól mindig lelkész akartam lenni tudatosan. Megfigyeltem, mit csinál a lelkész, pl. istentiszteletet tart, énekel, játszik, szervez. Ezért aztán jártam énekelni, próza- és versmondó versenyekre, zeneiskolába, önkéntes ifjúsági vezetőképzőbe. Ez utóbbit Ménfőcsanakon végeztem el dr. Lőke János pszichiáter vezetése alatt. Rengeteget táboroztattam Hegedűs Attila evangélikus igazgató lelkészszel, és Gabnai Sándor esperes konfirmált. Középiskolás koromban aztán jött a Líceum, ami nekem mind a mai napig nagyon fontos. Itt lesz lelkésszé avatásom után a szeretetvendégség is. Ennek a helynek a szellemisége, a táborok, a csendes hétvégék, dr. Lamperth Gyula igazgató és több tanárom hatása máig velem van.

A tudatos készülés mellett mi volt az, ami még eszmeileg, szellemileg serkentette?

Evangélikus identitásomnak egyik nagyon fontos eleme a hálózatban gondolkodás. Ezt a hálót közösségek összefutó szálai szövik. Ezt a közösséget leginkább tanítványi körként tudom jellemezni, mert ebben a körben a hivatásunk az, hogy tanítvánnyá legyünk. Emellett a soproni Szent György plébániai közösségben pedig ökumenikus nyitottságra leltem, ők indítottak el arra a sokatmondó nevű „Hajszoló" ifjúsági vezetőképzőre, ami a katolikus önkéntes-képzés egyik elitprogramja. Ebben a római katolikus közösségben nyílt alkalmam arra, hogy eltöprengjek arról, hogy mit is jelent valójában egy katolikus többségű országban az evangélikusság. Soproni szóhasználattal élve "fél 8-as" vagyok, Bindes Ferenc atya miséire jártam.

Érdekes párhuzam! Akkor ezek után már teljesen egyenes volt az út Budapestig, a teológiáig?

Az Evangélikus Hittudományi Egyetem, a teológia mellett elvégeztem az ELTE-BTK magyar nyelv- és irodalom mesterszakát is. Fontosnak tartom azt, hogy az egyetemes papság elvének megfelelően beszélgető egyházzá váljunk, hogy együtt jobban megismerhessük a világ Urát, az ő teremtett világát és benne az embert és közösségeit, a közösségben pedig önmagunkat. Üres fecsegés helyett tartalmasan beszélgetni tudni kell: ez is mestert kíván. Ez a törekvés vezetett Finnországba és Németországba is, ahol megismerkedhettem az evangélikusok külföldi közösségeivel, missziós munkáival is. Összesen másfél évig nyithattam nagyra a szemem és a fülem, és arra lettem figyelmes, hogy a teremtett világ sóvárogva várja Isten Fiainak megjelenését. Hatodéves a budavári gyülekezetben voltam Bence Imre evangélikus lelkész mellett. Tőle azt tanultam meg, hogy személyes kapcsolatot ápol a gyülekezeti tagokkal.

Mi volt az, amit a teológián a legtöbbre értékelt az ott töltött évek alatt?

Gondolkodni tanított meg Isten fényében. Lelkészként készített fel minket arra, hogy képesek legyünk hit és élet dolgaiban együtt látni. Nem GPS-t adott a kezünkbe, hanem irányítót. S ha most megint csak nevekre gondolok, akkor talán abcsorrendben Béres Tamás, Jutta Hausmann,

Szabóné Mátrai Marianna és Varga Gyöngyi neveit említeném.

Ha azt kérdezem, hogy mi a lelkészi álma, vágya, akkor mit felel?

Igen, határozattan van egy álmom! Felvettek az Újszövetség tanszékre. Önálló kutatási területem a narratív exegézis. Ez a bibliai üzenetnek olyan megértési és közlési módszere, amely megfelel az üzenet elbeszélő és tanúsító jellegének. Mivel pedig ez az emberek egymás közti érintkezésének egyik fő formája, azért ez jellemző a Szentírás közlésmódjára is. A narratív elemzés főleg azokra a szövegelemekre irányítja a figyelmét, amelyek a feszültség ívét, a jellemeket és az elbeszélő nézőpontját hordozzák; kutatja annak módszereit, hogy miként kell egy történetet úgy elmondani, hogy az bevezesse az olvasót „az elbeszélés világába" és bevonja annak értékrendszerébe.

Ezt én még eddig nem egészen értem... Hogy van ez az álommal?

Hiszem és vallom, hogy csak megalapozott elméleti tudással lehet a gyakorlatot is csinálni! A Ferencvárosi Evangélikus Gyülekezethez szeretnék szolgálatba állni. Ha valaki vasárnap délelőtt 11 órakor ellátogat a főváros IX. kerületébe, és felkeresi a Gát utcai római katolikus templomot, az izgalmas felfedezést tehet: az említett helyen és időben évek óta a ferencvárosi evangélikus gyülekezet tartja istentiszteletét Koczor Tamás evangélikus lelkésszel. Templomépítés, gyülekezetépítés, közösségépítés lehet végre. Mindez úgy valósulhatna meg, hogy az egyház értékes földtulajdonán szociális otthont építenének, amelyben templom és parókia is lenne. Koczor Tamásnak már most 80 óvodás hittanosa van. Én azt szeretném, ha a gyülekezetbe tudnánk vonzani az ovisok szüleit, a fiatal párokat, és a szociális otthonon keresztül az időseket is. Hiszen tulajdonképpen a Krisztus-hit körül épül a gyülekezet!

Ha most lehetne három kívánsága, mit szeretne kérni, hogy lelkésszé avatásán teljesüljön?

A lelkészek áldását tartom a liturgia legfelemelőbb pontjának. S amikor a gyülekezet azt énekli, „Jövel, Szentlélek, Úristen..."Igazi kincsestár ez az ének. Valójában már a Szentlélek ajándékáért való könyörgés is a Szentlélek műve. Így nyílik ki az addig is sejtett titok: minden, ami fontos, minden, ami kincs, az Isten ajándéka, s minden kegyelemből van. Eddigi utamon egy mérföldkő, ami kötelez és megerősít. Egyházam is elhív erre a szolgálatra, nemcsak az vágyaim, álmaim!

2011. július 9., 11 óra. A rekkenő hőségben a templom előtti téren a levegő sem mozdult, mintha az is feszes vigyázzállásban várta volna az evangélikus templom harangszavára a főajtón bevonuló presbitereket, lelkészeket, a protestáns, illetve a katolikus egyházak képviselőit. Mögöttük *Bolba Márta* lelkészjelölt. Az avatást *Szemerei János*, a Nyugati Evangélikus Egyházkerület püspöke, *Hegedűs Attila* igazgatólelkész, *Gabnai Sándor* esperes és *dr. Korányi András* PhD. egyetemi adjunktus, egyháztörténész, végezték.

A mindig megfelelő szó megtalálásáért könyörgött lelkésztársaival Szemerei püspök a Szentlélekhez. Bolba Márta az avató kérdésekre válaszolva fogadta el a szolgálatot, s tette le esküjét. Az avatás legmeghittebb pillanata volt, akikor Márta az oltár előtt térdelt, óvón körbevéve őt egyesével hozzá lépett valamennyi lelkész és pap, és kezüket fejére téve útravaló áldást adtak neki.

Csiszár Ágnes

Küldöttségünk a 2011. évi Gusztáv Adolf ünnepen

Soproni gyülekezetünk talán az egyetlen hazai evangélikus gyülekezet, amelynek küldöttsége évenként, valamelyik tartományi egyház meghívására részt vesz az ausztriai Gusztáv Adolf ünnepén. Idén is nyolcan, Gabnai Sándor esperes lelkész és Gálos Ernő felügyelő-helyettes vezetésével együtt ünnepelhettünk a burgenlandi és steieri evangélikusokkal Deutsch Kaltenbrunnban. Az ünnep témája : *„Határokat legyőzni – hidakat építeni"* nemcsak mottója volt egy egynapos rendezvénynek, hanem három éven át foglalkoztatott két szomszédos tartományban élő gyülekezetet, melyben nem két, hanem csak egy lelkész végez szolgálatot, átjárva Burgenlandból Steiermarkba. Ez bizony határátlépést és hídépítés szükségességét jelenti, amit Evelyn Bürbzumer lelkésznő Deutsch Kaltenbrunnban, és Fürstenfelden a gyülekezetek szolgálatában végez.

Dr. Michael Bünker osztrák evangélikus püspök az ünneplőket köszöntő soraiban a határokat az élethez tartozónak vallja, s ezt írja: „Határokból lehetnek falak is. Határokat emelnek a veszély távol tartására… De határokból lehetnek hidak is. A híd az az útszakasz, amit azért kell építeni, hogy összeköttetés létesüljön innen oda … embertől emberig. A határok hozzátartoznak az élethez. A döntő kérdés csak az, hogy falakat építünk, vagy hidakat? A keresztény hit arra képesít, hogy hídépítők legyünk." 150 éves jubileumát ünnepelte az osztrák Gusztáv Adolf Egyesület. Hermann Miklas, Steiermark szuperintendense írta köszöntőjében, hogy másodszor ünnepel együtt a különböző történelmi örökséggel és egészen más tradícióval rendelkező két tartomány. Manfred Koch, Burgenland szuperintendense elmondta, azt szeretné, hogy miközben énekeljük: „Uram, adj bátorságot a hídépítéshez és az első lépéshez", meginduljon gondolatainkban is a hídépítési folyamat, és megtaláljuk a határátlépést másokhoz. Együtt ünnepeltünk, énekeltünk a nagy gyülekezettel, és hallgattuk az ifjúsági kórusának énekeit, amelyek közül a hitvallást (Credo) a gyülekezet állva hallgatta.

Az ünnepi istentisztelet csúcspontja az Isten igéjének hirdetése volt Joel 3,1 alapján, melyet Mag. Luise Müller szuperintendensnő kérdés formájában személyessé tett mindjárt a bevezetésben, kiemelve az „álom" és „látomás" kifejezéseket: „Kérdezem Önt, miről álmodik? Határok áttöréséről! Szögesdrótokat átvágtak, falakat áttörtek. Közben háborúkban hidakat romboltak. Ahol nem építenek, eluralkodik a félelem. Ahol viszont Isten Lelke van, ott idősek és fiatalok álmodnak, és határokat hidalnak át." Megemlítette Martin Luther King 1963. évi igehirdetését: *„Van egy álmom…"*. Isten minden embert egyenlőnek teremtett. Ne a bőrszín alapján ítéljünk. Az egyenlőséget és szabadságot Pünkösdkor ajándékba kaptuk. Lehet lelkesülten teljesíteni. Hangzik ellenvélemény is, mit érnek ma a kegyes álmok? Ne szűnjünk meg álmokat látni!

Az a vágy ébredhetett a szívünkben, hogy a Szentlélek irányítsa az anyaszentegyházat, hogy a két szomszéd a közelségben, és az evangélikusság világszerte tudjon szakadékok felett hidakat építeni, elválasztó falakat bontani, hogy ezrek ajkán együtt zengő ének szerint minden

bimbó kinyíljon, és kezdjen virágozni, minden éjszaka világossá legyen, és melegség áradjon. Minden ember osztozzon a teremtett világon, hogy közelben-távolban sebek gyógyuljanak, szemek lássanak, bénák járjanak, némák dicséretbe kezdjenek. Jó volt együtt lenni ebben a hitben, Krisztus határtalan szeretetében. Legyünk képesek a szomszéd testvérekkel a határon túl, és hazatérve határon innen elválasztó falakat bontani, gyógyítani lelki sebeket igével, és testieket a szeretet tetteivel.

Szimon János

Beszélgetőkör elváltaknak

"Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat jóval!" /Róm 12,21/

Azt hiszem, nem túlzás azt állítani, hogy a válás egyike a legnagyobb tragédiáknak. Keresztyénként pedig különösen is nehéz megélni azt. Ha valaki ide jut, az segítségre szorul.

Az érzelmi sokk, a gyakorlati nehézségek leküzdése után talán a magány a legszorongatóbb.

Sok tiszteletre méltó keresztyéni életet élő ember számára megütközést kelthet egy ilyen közösség létrejötte egyházon belül, hiszen tudjuk, a házasságtörés, a válás nem Istennek tetsző dolog, bűn. Úgy gondolom azonban, hogy Isten sohasem utasítja el az őt kereső embert. Kell, hogy legyen új kezdet a házasságában kudarcot vallott és ezzel továbbélni kénytelen, de Krisztust követni akaró személy számára. Ehhez szeretne segítséget nyújtani alakulófélben lévő kis közösségünk.

A gyakorlati segítségnyújtás, a tapasztalatcsere, egymás bátorítása és nem utolsó sorban elfogadása mind kiutat mutathat a bizonytalanságból, megkönnyítheti új életcélok megtalálását. A legfontosabb cél pedig az lehet, hogy közelebb kerüljünk Krisztushoz, és - az Ő bűnbocsátó kegyelméből és szeretetéből erőt merítve- teljes életet éljünk.

Tavaly nyáron hatalmas élményben volt részem a békésszentandrási ökumenikus jellegű Válóháló-táborban. Az elváltak részére meghirdetett rendezvény igazi hitmélyítő alkalom volt számomra: rengeteg lelki segítséget kaptam szenvedéseim feldolgozására, és Istennel való kapcsolatom is megújult.

Sok válásból felépült, hitében megerősödött, aktív keresztyén életet élő embert ismertem meg itt, akik -elsősorban Budapesten és vonzáskörzetében- élő közösségeket építettek fel.

Személyes élményeim vezettek arra az elhatározásra, hogy Sopronbánfalván megpróbáljak egy hasonló közösséget elindítani. Heinrichs Eszter lelkésznő támogatott ebben, és helyet biztosított a beszélgető körnek, amiért nagyon hálás vagyok. A bánfalvi evangélikus templomban havi rendszerességgel jövünk össze. Nagy szeretettel várunk minden érdeklődőt. Közös Biblia-tanulmányozás mellett beszélgetünk a válás kapcsán felmerülő legfontosabb kérdésekről: az átélt érzelmi viharokról, a felelősségvállalásról, az egyedülálló szülők problémáiról, a gyermekekkel való kapcsolattartásról, a megbocsátás nehézségeiről, az új , tartalmas célok, új kapcsolatok lehetőségeiről.

Szeretettel kérek mindenkit, imádkozzon azért, hogy ez a kör minél több rászorulónak segíthessen a jövőben!

Gerhát Orsolya

Egyháztörténelem bermudában

Lelkészkonferencia Bonyhádon

Augusztus 23-25-ig a Magyarországi Evangélikus Egyház összes szolgáló lelkészét meghívták Bonyhádra, az idei munkaévkezdő konferenciára. Eddig ezek a találkozók maximum egy-egy kerületre terjedtek ki, így valóban egyedülálló, mondhatni egyháztörténeti alkalom volt ez a találkozó. A mintegy 300 lelkészből több, mint 250 jelent meg a találkozón, bár- mint minden ilyen konferencián- ez együtt járt az átjáróház-jelleggel: páran később érkeztek, néhányan korábban távoztak.

Amikor kiléptünk a kocsiból a harmincöt fokos melegbe, úgy terveztem, hogy kényelmes úti térdnadrágomat lecserélem egy méltóságteljesebb pantallóra- mégiscsak lelkészkonferencián vagyunk… Döntésemet akkor változtattam meg, amikor megláttam egyik püspökünket-térdnadrágban. Aztán a másodikat, majd a harmadikat is. Végül a sivatagi meleg győzött a protokoll fölött, és ki-ki a legkényelmesebb és legkönnyebb ruhájában hallgatta végig a három napot. Ez a könnyedség nem jelentett szellemi lazaságot: egyik kiscsoportos beszélgetésünkre a cukrászdába mentünk le- hogy aztán fagyizás közben nagyon mélyen gondolkodjuk egyházunk küldetéséről.

Ez a könnyedség az egész konferenciát átlengte: igyekeztünk szólamok, udvariassági körök és kínos mosolygások nélkül együtt lenni- és megtörtént a csoda: soha ennyi mosolygó, egymásnak örülő kollégával nem találkoztam. Számomra tapintható volt a szeretet, az összetartozás-élmény öröme, az a derű, hogy – kegyességi irányzattól, életkortól függetlenül- jó dolog ezekkel az emberekkel találkozni, együtt lenni, egy közösségben szolgálni. Rég nem látott kollégákkal beszélgettünk át fél éjszakát, vagy olyanok mellé ültünk le társalogni, akiket eddig alig, inkább csak messziről ismertünk.

Valami új hangulata érződött mindenben, amit a konferencia címe is hangsúlyozott: ***Új bor régi tömlőbe?*** Tudunk-e a megújító evangéliumról új módon beszélni? A formák, a szervezeti és liturgiai hagyományok mennyire képesek abban segíteni, hogy a lényeg érvényre jusson? (Ne felejtsük: a Jézus korában használt bőrtömlő abban különbözik a palacktól, hogy nem csak tárolja a bort, de rugalmas is, hatására kitágul, formája idomul a tartalomhoz…)

A konferencia fő előadója *Klauss Douglass* volt, akinek *95 tétel- Új reformáció* című kötete sokunk számára felkavaró és gondolatindító élmény volt. Őszintén bevallom, rám a könyv nagyobb hatással volt, mint az előadás. Ennek három oka lehet: egyrészt egy órában nem lehet mélyre ásni a kérdésben, másrészt a szerző nem ismerte annyira a magyar viszonyokat, hogy konkrét tanácsokat mert volna adni, harmadrészt maga is bevallotta, hogy a könyv megírása óta eltelt tíz évben jócskán veszített radikalizmusából…

A többi adott program közül ki kell emelni a *Jónás és Jézus* című rock-oratórium előadását, ami azért is szívet melengető volt számomra, mert a mű tizennyolc évvel ezelőtti születésénél és előadásánál én magam is jelen lehettem, Csaodálatos élmény volt második este *Szvorák Katalin* népdalénekes hangversenye is. És nem elhanyagolható lehetőség volt a sport, a lelkészek bajnoksága, ahol mindenki azt a sportágat próbálhatta ki, amely személyiségének, ízlésének leginkább megfelelt.

Végül ne feledjük el a záró istentiszteletet, ami a kamaszkori ifjúsági konferenciák élményét idézte: az egymásra találás, a közösség megélésének ritka szép élményét adta jelenlévőknek. Jó így elkezdeni egy tanévet!

Hegedűs Attila

Bemutatkozik hatodévesünk

Varga Tamás hatodéves teológushallgató vagyok, és az elkövetkezendő gyakorlati évemet itt, Sopronban fogom elvégezni.

A büki evangélikus gyülekezetből érkeztem. A büki általános iskolába jártam, majd a soproni Berzsenyi Dániel Evangélikus Gimnáziumban érettségiztem le, így a város és a gyülekezet már nem ismeretlen számomra. A líceumi évek alatt ismertem meg leendő feleségemet, Patocskai Juditot, akivel tavaly itt a soproni evangélikus templomban kötöttünk házasságot. Azóta megszületett Benedek fiunk, aki most három hónapos.

A Líceumi évek alatt kezdtem érezni egyre erősebben Isten elhívását erre a nem könnyű, de nemes szolgálatra, mely az évek alatt csak erősödött bennem, így felvételiztem az Evangélikus Hittudományi Egyetemre. Az előző tanévet Németországban, azon belül is Neuendettelsauban töltöttem. Diplomamunkám megírását kint fejeztem be, melynek címe *Ökumené a családban* volt. Ez a téma ma nagyon is aktuális, hisz nagyon kevés olyan esküvő van, ahol mind a két fél evangélikus lenne, és fontosnak éreztem azt, hogy ezzel a területtel foglalkozzak.

Külön öröm számomra, hogy a gyakorlati évemet itt tölthetem Sopronban, ahol a gimnáziumi éveimet végeztem, és hogy lelkészi gyakorlatra itt tehetek szert.

Isten áldja a gyülekezetet!

Varga Tamás

Távirati jelentések néhány megtartott programunkról (2011. nyár)

Pünkösdhétfőn többen részt vettek gyülekezetünkből a határmenti ökumenikus imanapon, amelyre idén az ágfalvi katolikus templomban került sor.

Június 14-17. között a szokásos egyházkerületi lelkész-evangélizáción Gyenesdiáson részt vettek Mihácsi Lajos és Gabnai Sándor lelkészeink, amelyen idén Ittzés János evangelizált.

Június 15-én megtartottuk a Hunyadi évzáróját a templomban.

Június 17-én az a megtiszteltetés ért bennünket, hogy a Soproni Ünnepi Hetek megnyitó alkalmának templomunk adhatott helyszínt, benne annak a nyitókoncertnek is, amelyen Pitti Katalin és Virágh András szerepeltek.

Június 18-án részt vettünk Ittzés János püspök úr szolgálati leköszönő és köszöntő alkalmán a győri Öregtemplomban, amelyen egyben bemutatták az egyházkerületi egyháztörténeti kétkötetes könyvet is.

Június 18-án a Múzeumok éjszakáját sajnos elmosta az eső, így csak kevesen tértek be templomunkba.

Június 19-én a hagyományos Fertő-tavi hajós osztrák-magyar körmeneten evangélikus kétnyelvű istentiszteletet tartottunk.

Június 20-24 között nagy sikerrel sor került a német nyelvű bejárós napközis hittantáborra a Hunyadiban, amelynek zárásaként a gyerekek a június 26-i német istentiszteleten is szolgáltak.

Június 20-án Jogi Bizottságunk ülésezett.

Június 21-én 20.00-kor a Régi Zenei Napok keretében az Orfeo Zenekar adott koncertet Vashegyi György vezényletével Bach és Vivaldi művekből. Az alkalmat a Bartók Rádió rögzítette és műsorában le is adta.

Június 23-án kisebb gyülekezeti delegációval jelen voltunk az idei Gusztáv Adolf Napon Ausztriában, a közös burgenlandi és stájerországi találkozó Deutsch Kaltenbrunnban. (Egyébként egész júniusban mi is gyűjtöttünk templomi persellyel a GAS javára.)

Június 24-én lelkészeink részt vettek a Nyugat-Magyarországi Egyetem központi tanévzáróján az egyetemi aulában, Gabnai Sándor esperes pedig délután a Hittudományi Egyetem budapesti évzáróján is, amelyen diplomát kapott Bolba Márta soproni testvérünk.

Június 25-én gyülekezetünkből többek részvételével iktatták be Szemerei Jánost a dunántúli püspöki tisztbe a győri Öregtemplomban.

Június 26-án megemlékezést tartottunk a Német Kisebbségi Önkormányzattal együtt a kétnyelvű istentiszteleten a templomunkban és a tavaly elkészült Kitelepítési emlékművünknél, ahol az információs táblák átadására is sor került.

Június 26-án evangélikus áhítatot hallgathattak a Corvinus Rádióban.

Június 26-án tartotta évzáróját előbb az Eötvös, majd a Líceum a templomunkban.

Június 27. és július 2. között sikeres gyülekezeti családos tábort tartottunk Hegedűs Attila igazgató lelkész vezetésével Gyenesdiáson.

Június 27-én Gabnai Sándor esperes Bécsben vett részt egy egyházi gazdasági konferencián.

Június 29. és július 3. között ismét volt VOLT-fesztivál, azon szokott módon ökumenikus történelmi egyházi sátor állt a fiatalok rendelkezésére.

Július 2-án Gabnai Sándor esperes előbb igehirdetéssel szolgált a hagyományos bánfalvi városfelajánló istentiszteleten, majd részt vett a harkai egykori társgyülekezetünk ökumenikus egyházi napján.

Július 4-én Szemerei püspök úr Győrben szolgálati megbeszélést tartott az egyházkerület espereseivel, többek között egyházmegyénket és gyülekezetünket is érintő kérdéskörökben.

Július 8-án városunkban és a Líceumban somogy-zalai egyházi kirándulócsoportot fogadtunk, akik Smidéliusz Zoltán esperessel érkeztek.

Július 9-én került sor Bolba Márta végzett teológus hallgatónk lelkészi ordinációjára a templomunkban Szemerei János püspök szolgálatával. Az ünnepi szentelési alkalom után a Líceum tornatermében volt a köszöntés és a fogadás. A másnapi magyar istentiszteleteket pedig a frissen felszentelt lelkésznő első luther-kabátos szolgálataiként tartotta meg.

Július 10-én a helyi zsidó hitközség termében tóraszentelési ünnep volt, majd az izraelita temetőben a hagyományos zsidó mártír-megemlékezésre is sor került – mindegyik alkalmon képviseltettük magunkat.

A nyár során Dr. Volker Menke lelkészünk tanulmányi úton és kurzuson vett részt Izraelben.

Július 20-án makói vendégeink voltak, akik megtiszteltek bennünket azzal, hogy gyülekezeti termünkben egy zenés műsorral készültek a Liszt-jubileum kapcsán.

Július 24-én a 10.00-kor kezdődő istentiszteletünket az MR1 Kossuth Rádió élőben közvetítette a templomunkból.

A nyár során több lelkésztestvér búcsúztatásán és temetésén is részt kellett vennünk: így elsősorban Valtinyi Gábor soproni és budapesti búcsúztatásán, valamint Cserági István temetésén Kissomlyón, és Vető Béla temetésén Veszprémben.

Örömmel vettünk részt augusztus 5-én két egykori lícista fiatal lelkésznövendék, Zsíros (Pécz) Lilla és Lázárné Tóth Szilvia lelkészavatóján Celldömölkön.

Augusztus 7-13. között került sor Kemenesmihályfán a BÁRKA-csoport fogyatékos táborára, amelyen számos gyülekezeti tagunk volt jelen résztvevőként és segítőként, és amelynek a nyitó- és záróis-

tentiszteletét Gabnai Sándor esperes tartotta.

Augusztus 7-12-ig tartott az országos Napvető gyermektábor, amelyen gyülekezetünk több fiatalja is részt vett.

Augusztus 11-én Alapítványunk tartotta kuratóriumi ülését.

Augusztus 12-én a Bányászati Múzeumban a filmnapok keretében levetítésre került egykori tiszteletbeli felügyelőnkről, Dr. Horváth Dénesről készült dokumentumfilm, amelyet presbiterünk, Dr. Kárpáti György készített.

Ugyancsak augusztus 12-én este a zsidó hitközség meghívására együtt és velük ünnepelhettük a II. világháború óta először újra megtartott sabbatot a Ózsinagógában.

A három hétvégét is átívelő, a bánfalvi pálos-karmelita kolostorban megrendezett ökumenikus vallási fesztiválon a Sopron Gospel koncertjével egybekötött áhítatot tartott Hegedűs Attila igazgató lelkészünk.

És hogy az ökumenénél maradjunk: augusztus 14-én részt vettünk a Bencés (Kecske) templom újraszentelési alkalmán is, másnap pedig Hegedűs Attila lelkész Veszprémvarsányban részt vett Hortobágyi Arnold OSB pappá szentelésén.

Augusztus 20-án jelen voltunk az ünnepi szentmisén, valamint a kenyér- és boráldáson is a Szent István templomnál.

Augusztus 20-án megtartottuk a hagyományos szabad téri ökumenikus kétnyelvű istentiszteletünket az Eggenberg-ház udvarán, melyen Hegedűs Attila igazgatólelkész hirdette az igét magyar és német nyelven.

Augusztus 23. és 25. között munkaévkezdő Országos Lelkésztalálkozón vettek részt lelkészeink Bonyhádon.

Augusztus 26-án mutatták be a nagyközönségnek a Hunyadi iskola új felszereléseit, az interaktív táblákat.

Augusztus 27-én este különleges orgonakoncertben volt részünk a templomunkban. Az „Orgona határok nélkül" koncertsorozat keretein belül Dr. Gerhard Luchterhandt orgonaművész improvizált Charlie Chaplin „Aranyláz" című kivetített némafilmjére.

Tanévnyitó alkalmainkra augusztus 31-én került sor a templomunkban, ezeken Szemerei János püspök szolgált. A nyár végén szolgálatba állt VI. évfolyamos teológus hallgatónk, Varga Tamás lelkésznövendék, aki egy tanéven keresztül gyülekezetünkben tölti gyakorlati képzési évét Hegedűs Attila igazgató lelkész mentorsága alatt.

Részt vettünk több városi és vidéki rendezvényen: gyűléseken, kiállításmegnyitókon, gyülekezetünk életét érintő megbeszéléseken és koncerteken, valamint több esetben rádió- és tévériportokat is adtunk.

Összeállította: Gabnai Sándor esperes

Durstlöscher

Vor einigen Jahren war ich einmal mit einer deutschen Gemeindereisegruppe in Israel. Es war im April, was in Israel schon Sonne, mildes, warmes Wetter verspricht. Aber es kam anders, wir hatten die Koffer falsch gepackt; es war nass-kalt und regnete ausgiebig. Das zu erleben, hat doch auf die Stimmung gedrückt. Unser israelischer Reiseleiter schmunzelte und sagte: „Wenn Touristen im Frühjahr in Israel so ein regnerisches Wetter vorfinden, sind sie enttäuscht und traurig, die Einheimischen aber freuen sich." Und er erzählte, wie wenige Jahre zuvor auf Grund von Trockenheit der Wasserspiegel des Sees Genezareth so stark gesunken war, dass man befürchtete, er würde unter die Höhe der dortigen Wasserpumpen fallen. Das wäre eine Katastrophe gewesen, denn der See Genezareth liefert das meiste Wasser fürs Land; von dort wird es über Leitungen teilweise bis in die Wüste gepumpt.

„Make the desert bloom!", übersetzt: „Macht die Wüste blühend!", war ein Motto von David Ben Gurion, dem ersten Ministerpräsidenten des neuzeitlichen Staates Israel. Lebensfeindliche Gegenden sollten zu solchen gemacht werden, wo es sich dennoch leben lässt. Dazu war Wasser nötig.

Wasser ist ein Grundstoff des Lebens. Ein Mensch kann recht lange ohne etwas zu essen auskommen, aber ohne Trinken, ohne Wasser ist er sehr schnell verloren und dem Tode geweiht.

Der elementaren Bedeutung von Wasser begegnen wir auch auf vielen Seiten der Bibel, denn ihre Geschichten spielen ja besonders in einer Gegend, wo Wasser nicht im Überfluss vorhanden ist, sondern als kostbares Gut erlebt wird. Es erquickt den durstigen Menschen und es ermöglicht, dass auf den Böden etwas wächst, das den Hunger des Menschen stillt. Wasser ist eine Guttat Gottes. Lebenspendendes Wasser, Leben ermöglichendes Wasser ist ein Grund Gott zu danken. Darauf macht zum Beispiel der 107. Psalm aufmerksam, wenn er Menschen auf Grund gemachter Heils- und Rettungserfahrungen zum Dank bewegen will: „Die sollen dem HERRN danken für seine Güte und für seine Wunder, die er an den Menschenkindern tut, dass er sättigt die durstige Seele und die Hungrigen füllt mit Gutem" (Ps 107,8f.). Gottes Wirken ist wie das Wasser, das einen Verdurstenden rettet, und das selbst Wüsten zum Blühen bringt.

Für uns stellt Wasser oft etwas Selbstverständliches dar; wir öffnen den Hahn und es fließt. Gedankenlos verschwenden und vergeuden wir es vielfach sogar. In anderen Teilen der Welt legen Menschen manchmal längere Strecken zurück, um an einen Fluss, an eine Quelle oder an einen Brunnen zu kommen, um Wasser zu schöpfen. Diese Menschen spüren, erleben den Wert und die Kostbarkeit des Wassers ganz unmittelbar.

Wasser ist von Gott geschenktes Lebensmittel. Auf Grund seiner lebensnotwendigen Bedeutung wird in übertragenem Sinne gelegentlich von Gott selbst als „Wasserquelle" gesprochen. In einem Wort aus Prophetenmund bezeichnet sich Gott selbst als „die lebendige Quelle" (Jer 2,13), oder im 36. Psalm heißt es, dass Gott seine Menschenkinder tränkt „mit Wonne wie mit einem Strom" (Ps 36,9), und es wird von Gott bekannt, dass er „die Quelle des Lebens" ist (Ps 36,10).

Es schwingt natürlich mit, dass Gottes Leben ermöglichende Wirksamkeit weiter reicht als die jeder irdischen Wasserquelle. Wasser aus irdischen Quellen stillt wieder

und wieder unseren Durst; aber wir können noch so viel Wasser aus irdischen Quellen trinken, es wird nicht verhindern, dass unser Leben doch früher oder später in gewisser Weise „vertrocknet", dass es eingeht und stirbt. Irdische Wasserquellen können für eine Zeit zumindest den leiblichen Durst stillen, aber nie den Lebensdurst, der in uns steckt, diesen tiefen Durst nach heilem, erfülltem, blühendem Leben. Dazu braucht es der Verbindung, der Verwurzelung in Gott als der Quelle, und zwar der unerschöpflichen und unversieglichen Quelle des Lebens. Lebenswasser teilt er selbst in Jesus an alle Völker der Welt aus, durch Jesu Worte, Taten, seine Geschichte. Und so sagt Jesus im Johannesevangelium: „Wer von dem Wasser trinken wird, das ich ihm gebe, den wird in Ewigkeit nicht dürsten, sondern das Wasser, das ich ihm geben werde, das wird in ihm eine Quelle des Wassers werden, das in das ewige Leben quillt" (Joh 4,14). Sich von Israels Gott, dem Schöpfer der Welten, der Quelle des Lebens, der sich in Jesus neu zeigt, erquicken zu lassen, führt zur dauerhaften Freisetzung von Kräften, die unser Leben blühen lassen, bis es zu seiner bleibenden, ewigen Form erblüht und vollendet ist. Unseren leiblichen Durst stillt Gott durch das Wasser; unseren Lebensdurst, indem er sich für uns gibt als Quelle des Lebens, indem er seine Ewigkeit in unser Leben fließen lässt und uns so ewig macht. Gott lässt unser Leben blühen. Das bestätigt und unterstreicht er in Jesus.

Mit herzlichen Segensgrüßen

Ihr/Euer

Volker Menke, Pfr.

Herzliche Einladung auch zu den deutschsprachigen Veranstaltungen unserer Kirchengemeinde: **Gottesdienst** sonntags um 9.00 Uhr; **Wochenpredigt** donnerstags um 17.00 Uhr; **Konfirmandenunterricht**; **Kindergruppe** für Kinder im Alter von 6-13 Jahren jeden zweiten und vierten Mittwoch eines Monats um 16.30 Uhr; **Neue Jugendgruppe**; **Glaubensgesprächskreis** jeden zweiten und vierten Freitag eines Monats um 19.00 Uhr; **Gemeindenachmittag** (auf Deutsch und Ungarisch) jeden ersten Mittwoch eines Monats um 15.30 Uhr in den Räumlichkeiten des Ev. Altenheims. Die Termine für den Konfirmandenunterricht und die Neue Jugendgruppe werden im September neu festgelegt.

(Nähere Auskünfte zu allem bei Pfarrer Dr. Volker Menke, Templom utca/Kirchgasse 12, Sopron/Ödenburg, Tel. 99/322-674)

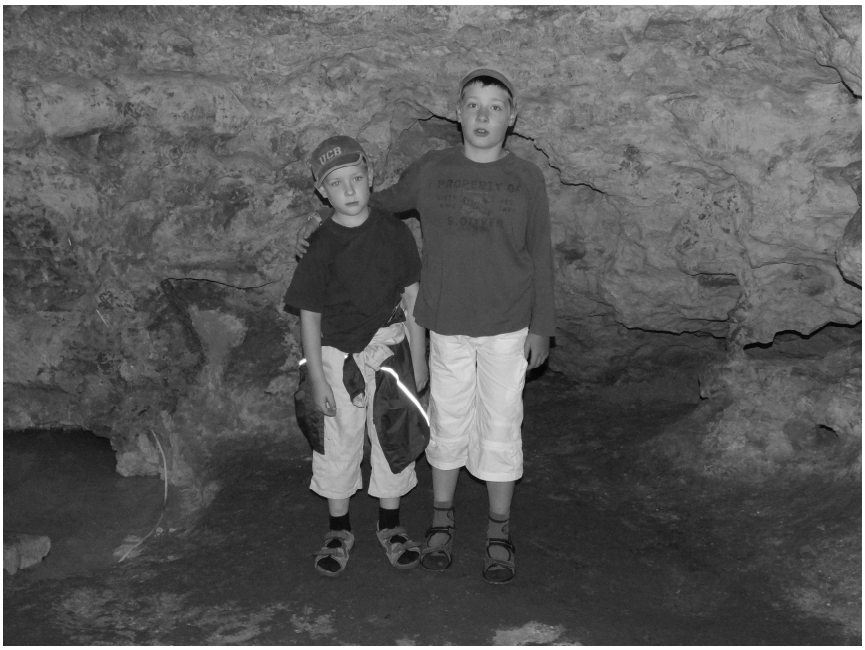

Milyen a jó apa?

Erről kevés szó esik. A "rosszról" annál több. Alig van ideje a gyerekre! Érzelmileg távolságtartó! Túl szigorú, túl passzív! - ez a leggyakoribb vád a mai apák ellen. A szemrehányást a feleség teszi - meg a gyerekek... Pedig van jó apa is, akit érdemes volna utánozni!

A kis hercegnő és a hős

A lány életében az apa az első lovag. A férfi kis hercegnőként kezeli a lányát. Rendszerint gyengédebben bánik vele, mint a fiával. A kislány lelki érzékenysége felébreszti a férfiban a védelmezés ősi ösztönét. Ha birkózik vele, mindig ügyel, nehogy túl durva legyen. Ezt a harmonikus viszonyt nem zavarja vetélkedés. Ellenkezőleg: a kislány természetes nőiességével képes megzabolázni az apját. Játékos flörtöléssel, merész kokettálással az ujja köré csavarja. És a férfi nem ellenkezik.

Az apa is különleges helyet foglal el a lánya világában. Ő az első férfi, akit a lány szeret. Tudatosan vagy ösztönösen, de a jövőben minden fiút hozzá mér majd. "Gyakran választ a lány olyan férjet, amilyen az apja volt" - bizonyítja a pszichológus.

A kamaszkor során lassan oldódik ez a szoros kapcsolat. A lány más férfi után érdeklődik, mind több fiú barátja lesz. Sok apa csak nehezen fogadja el az új helyzetet. Nehezen törődik bele, hogy már nem ő az egyetlen férfi a lánya életében. Annyi a vigasza, hogy megtarthatja különleges szerepét: ő az örökös fővédelmező és főbizalmas.

Klassz haver - de vetélytárs is

Ki az, aki nem nyomott még el egy-egy mosolyt apa és fia vetélkedése láttán? Milyen örömmel és igyekezettel próbálja legyőzni egymást a kicsi meg a nagy a fociban, a versenyfutásban vagy szkanderben! Egészen különös férfikapcsolat az övék. Az apa saját maga részének fogja fel a csemetéjét.

Magát azonosítja vele, mindazt meg akarja neki tanítani, ami a srácot férfivá teszi. Magához emeli az erősebbik nem világába. Eközben örömmel fedezi fel saját magában a gyereket. A fiú viszont példaképet lát az apjában, akivel feltétel nélkül azonosítja magát.

Legyen az toronyépítés fakockákból, birkózás az ágyban, aztán később sakkozás - a kapcsolatukat mindig meghatározza az aktív cselekvés, a játékos erőszak és versengés. Na igen, hiszen a két "férfi" nemcsak a legjobb barátja, hanem a legélesebb vetélytársa is egymásnak. A fiú ugyanis hamarosan egyenrangú társsá válik a férfiak birodalmában.

Az apa egyik legfontosabb feladata, hogy segítse a fiú önálló személyiséggé fejlődését. Segítse egészségesen átvészelni az anyjához fűződő természetes viszony felbomlását. A fiú az apjától tanulja meg a nők tiszteletét, rossz esetben megvetését. "Ha a férj gyakran durva a feleségével, a gyerek sem fog másként bánni a nőkkel - vetíti előre a pszichológus. - Először az anyjával, aztán a diáktársnőjével, majd a saját feleségével."

A gyerek egészséges fejlődésében tehát rendkívül fontos szerepe van a pozitív, erős apaképnek. Ha nincs ilyen, példakép lehet a nagybácsi, a szomszéd, az anya barátja vagy a tanár is.

Ki a jó apa?

Nem kell tökéletesnek lennie, elegendő, ha érzékeny ember.

▪ Kezdettől fogva megéli az apaságot. Gondoskodik már a terhes feleségéről is, és részt vesz az újszülött ápolásában.

▪ Rendesen bánik az anyával, hogy méltó példakép lehessen, így mutatja, milyen értékesnek tartja az asszonyt.

▪ A felesége iránti gyengéd gesztusokkal jelzi, hogy a szülőknek van szerelmi életük, tehát igényt tartanak a bizalmas együttlétre.

▪ Bepillantást enged a munkájába, őszintén beszél a sikertelenségről és a gondjáról is. Így válik a házon kívüli élete is átláthatóvá.

▪ Időt szakít a családjára, külön programot szervez a gyerekkel, s ilyenkor csak rá figyel.

▪ Elbeszélget a gyerekével. Észreveszi, hol szorít a cipő. Megtudakolja, mi a baj. Állást foglal, segít.

▪ Lehetővé teszi, hogy a felesége is szentelhessen kis időt saját kedvtelésének. Segít a házimunkában, hadd lássa a gyerek, milyen rejtett tartaléka van.

▪ Erőt sugároz és védelmet nyújt. Bátorítja a gyerekét, hogy maga oldja meg a kisebb problémáját. Ugyanakkor szolidárisnak mutatkozik – néha akár az ideges tanár ellenében is.

▪ Nem szégyelli az érzelmeit, bánatát, örömét, csalódottságát. A férfi is sírhat.

▪ Nem veszi a szívére a súrlódásokat, tudja, hogy a kamaszkor élesíti a gyerek kritikai érzékét, ilyenkor kezdi kívülről szemlélni a szüleit.

▪ Egyenrangú szülő. Igyekszik tompítani az összetűzéseket, egyensúlyt teremteni a felek között.

Apu, mesélj!

Spanyol lapban olvasom, hogy Anglia egyik egyetemén (micsoda összekeveredett nemzetközi világban élünk), nevezetesen Exeterben érdekes eredményre jutottak a gyermeklélektan kutatói. Arról van szó, hogy mesemondásból vagy mesefelolvasásból a legtöbb nő doktorátust szerezhetne.

Merthogy az esetek nagy többségében az anya vagy a nagyanya olvassa fel a mesét esténként - a fiúknak is. (Hogy a lánygyermek erre hogyan reagál, arra nincs adat, de nem is fontos. Velük nincs baj...)

Baj a fiúgyermekkel van, mert élete első nyolc-tíz évében minden, ami az olvasáshoz kapcsolódik, az a nőkkel függ össze. Érthetőbben fogalmazva: az anya (vagy nagymama) olvassa a mesét otthon, az óvodában aztán szintén nő (óvónő) olvas és mesél, majd az iskola első éveiben megint szinte csak nőkkel találkozik a fiúgyermek. Így aztán - az exeteri tudós elmék szerint - az a tévhit alakul ki a fiúgyerekben, hogy az olvasás eleve női tevékenység, vagyis "nem fiúhoz illő". A fiút a kaland érdekli, ilyen tárgyú könyvet kellene olvasnia. De hogyan, ha nem szoktatják rá az olvasásra? Minden felmérés azt bizonyítja (és nem csupán a ködös Albionban, hanem szerte a világon), hogy a fiúk elmaradnak a fejlődésben a lányok mögött. Különösen akkor, ha olvasásról, a szavak használatáról, vagy ami ebből ered: a beszédről van szó. Az általános iskolában ez az elmaradás még csak ötszázalékos, a középiskolában már tíz, az egyetemen pedig - jobb nem is említeni...

A brit tudósok ezek után afféle kiáltványt intéztek a világ gyermekes férfiúihoz: "*Apák! Olvassatok mesét a gyermeketeknek!*" Mert az olyan családban, ahol az apa (is) olvasott mesét, ott a fiú jobban fejlődik, nem marad el a lányok mögött. Sőt kifejezetten haszna származik ebből, hiszen felnőttkorban a jobban beszélő, akadálytalanul olvasó ember könnyebben kap munkát és könnyebben illeszkedik be az életbe, ez csak természetes...

Férfitársaim! Munkára fel! Az a húsz perc esténként nem csökkenti a tekintélyünket, sőt, mint látható, csak jó származhat belőle! És ne csak az apa olvasson mesét, hanem a nagybácsi, az idősebb fivér is! Talán így sikerül ellensúlyozni a sok óvónőt, tanító nénit, és elősegíthető, hogy a legifjabb fiú ne maradjon le a lányok mögött! Higgyék el, már ezért a kis diadalért megéri a fáradozás! Elő a mesekönyvvel, amelynek első sora így kezdődik: Hol volt, hol nem volt...

(Forrás: Gyöngy, 1998/5. november, 22-23. o.)

Interaktív tábla

A Hunyadi iskola pályázati pénzből egy hatalmas beruházást tudott elvégezni: a tantermeket úgynevezett interaktív táblákkal látták el. Az új készülékeket bemutató sajtótájékoztatóra augusztus 26-án délelőtt került sor. Mivel sokan nem értik, mire jók ezek a táblák, az iskola informatika-tanára, Fentősné Mauczka Anikó bevezet bennünket a használat rejtelmeibe.

Mi is valójában az interaktív tábla (digitális tábla) és az hogyan is működik?
A számítógép képernyője a projektor segítségével megjeleníthető egy táblán. Az interaktív eszköz segítségével a tábla egy nagy vezérlő felületté tehető, így a számítógép a tábláról irányítható, és a táblán végzett műveletek a számítógépen rögzíthetők. Gyakorlatilag minden műveletet el tudunk végezni vele, miközben a gyermekek előtt állunk és tanítunk.

Hogyan és miért használjuk az oktatásban?
Ma már az általános iskolai ismeretszerzés folyamata kezd átalakulni. Már nem csak az írás és olvasás készsége, a lexikális ismeretek elsajátításához szükséges kompetenciák átadása a cél, hanem ezeket kiegészíti az idegen nyelvek ismerete és használata, valamint a különböző infokommunikációs eszközök felhasználásának készsége is. A gyerekeket egyre több és több inger éri saját környezetükben és ezt tőlünk is elvárják a tanítási órákon. E folyamatnak részeként a változásokra az általános iskolában is fel kell készülni, amihez pedig kiváló lehetőséget teremtenek az interaktív táblák, hiszen használatuk szinte minden tanóra megtartásában segítséget nyújthat. Az interaktív tábla átmenetet jelent a frontális és egyéb oktatási módok között; lehetővé teszi az informatika előnyeinek széleskörű alkalmazását (gyors tartalomelérés, multimédia, stb.) annak hátrányai nélkül.
Miután a táblát összekötöttük a számítógéppel, már használható is. Innentől a számítógép úgy vezérelhető, hogy nem is kell hozzáérnünk. A tábla a teljes egérfunkcióval rendelkezik és mindent elvégezhetünk, amit az egérrel vagy a touchpad-del végeznénk a számítógépen. Persze, ha csak ennyi funkcióját használnánk, akkor túlságosan drága eszköz lenne.
A tábla teljesebb és ténylegesen interaktív használatához szükségünk van egy táblaszoftverre. Ez iskolánkban a Smart Notebook 10-es program.
Használata könnyen és gyorsan elsajátítható. Alapbeállításként a tollat vagy az ujjunkat vagy bármit, mint egy egeret használjuk, de különféle funkciókat is rendelhetünk hozzá. Így beállíthatunk különböző színű, vastagságú tollakat, amelyeket kedvünk szerint alakíthatunk. Használhatunk előre beállított kaligrafikus vagy kreatív tollat. Ha valamit elrontottunk akár radírral, de a teljes alakzat törlésével is könnyedén eltüntethetjük.
Azok, akik a zöld táblához vannak hozzászokva is könnyedén megtanulják, használják és megszeretik az interaktív táblát, hiszen itt már nem zavaró a krétapor, nem törik a kréta, bármilyen szín használható és bármikor zöld táblát „varázsolhatnak" az eszközből.
A tanórákra a tanárok már otthon előkészíthetik a tananyagot. Az óra teljes egésze is irányítható a tábláról. A szükséges tartalom, illetve a gyakorlatok időveszteség nélkül, a multimédia előnyeit is biztosítva jeleníthetőek meg úgy, hogy mindeközben a tanárnak nem kell a számítógéphez mennie. Az óra anyaga, az aktuális kiegészítésekkel, jegyzetekkel elmenthető, követhető, illetve az óra során, valamint azt követően is bármikor visszakereshető, újra felhasználható. A pedagógusok frontális tanítási munkájában is nagy segítséget nyújthat, hiszen az egyes anyagrészek könnyedén kiemelhetők akár a szövegkiemelő tollak, akár a nagyító, akár a reflektor segítségével. Az interaktív tábla hagyományos táblaként is használható azzal a különbséggel, hogy a felhasználható eszközkészlet formákban, ábrákban, színekben gyakorlatilag korlátlan és az így felrajzolt elemek is rögzíthetőek, visszajátszhatóak.

Alkalmazható **előnyök a tanórákon**:
A tanórák anyaga előre elkészíthető és újra felhasználható;
Az előkészített anyag folyamatosan javítható, akár a tanítási óra alatt is;
Az eszköz támogatja az IKT készségek elsajátítását;
Az interaktív táblák a kor színvonalának megfelelő megjelenítést biztosítanak a tananyagnak, ami segít a figyelem felkeltésében, fenntartásában;
Az interaktív táblákkal jelentősen megnőhet a diákokra fordítható idő az órán;
A táblaképek elmenthetők, a hallgatóság számára sokszorosíthatók. Így a tanulók nyugodtan koncentrálhatnak a tanár mondanivalójára, csak a szóbeli kiegészítéseket kell jegyzetelniük, hiszen a táblára írtakat megkaphatják elektronikus formában is;
Az adott tananyag magyarázatakor megjeleníthetjük a korábbi táblaképeket, így akár folyamatában is láthatjuk egy-egy bonyolultabb tétel bizonyítását is;
Az interaktív táblákhoz fejlesztett szoftverek számos olyan kiegészítést tartalmaznak, amelyek ötvözik a hagyományos oktatásban használt táblák előnyeit. (Négyzetrácsos, vonalas, kottás, vaktérképes háttér egyetlen táblán; szerkesztési lehetőségek, egyéni méretezés).
Az interaktív tábla egymagában is megállja helyét, leváltja, sőt különféle funkciókkal ki is egészíti az eddig használt eszközöket, hiszen minden szerepét átveszi az írásvetítőnek, diavetítőnek, az episzkópnak, de akár a papír alapú térképeknek, vagy az újabban használatos technikai eszközöknek, mint a CD vagy DVD lejátszóknak is.

Fentősné Mauczka Anikó

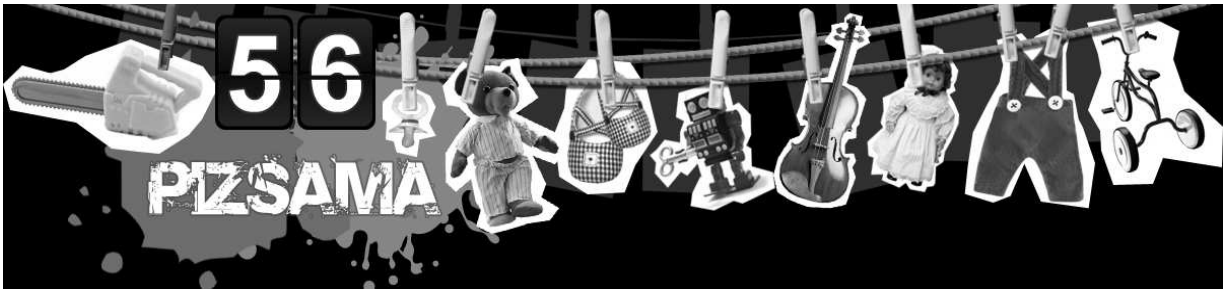

Linkajánló: http://56pizsama.postr.hu/

Az internetes oldalnak nincs köze a forradalomhoz- a történet sokkal békésebb. Egy pszichológus-újságírónő, Herner Dorka elhatározta, hogy megnézi, hogyan működnek a családok- milyen hangulata, rendszere van a reggeli keltésnek és az esti altatásnak egy olyan családban, amelyben egy, kettő, három, négy, stb. gyermek van- egészen tízig. (Illetve mire a tízgyermekes családhoz ért volna, mosolyogva közölték vele, hogy elkésett, ott már tizenegy gyermek van…) Kis kézi kamerával vette föl a családok életét hajnalban vagy este, beszélgetett az anyukákkal (ritkábban az apukákkal), majd ezekből a felvételekből 4-5 perces kisfilmeket szerkesztett- és ezt a tíz rövid videót fűzte össze egy oldalon.

Szívmelengető és elgondolkodtató, ami ebből született. Elgondolkodtatott, hogy mennyire sokszínű a kép. Bebizonyosodott régi sejtésem, hogy nincsenek sablonok. Minden család a maga belső rendje szerint éli életét, és a maga belső rendje szerint lett kiegyensúlyozott és boldog fészke a gyermekeknek.

Van olyan család, ahol este fél kilencre minden gyermek ágyban van; a másikban az anyuka tucatszor is kénytelen bemenni egy pót-pót-pót puszira; a harmadik család felülvizsgálta saját korábbi szigorúbb rendjét, és ma már ki-ki akkor megy aludni, amikor az álom utoléri. Melyik a jó? Nem tudom megmondani: nekik maguknak az a jó, amit ők kialakítottak maguknak. Van olyan család, ahol a férj egyenrangúan kiveszi a részét a házimunkában- a másikban a férj feladata szinte csak a pénzkereset- no és a vásárlás. Melyik a jobb? Az, amelyik mellett döntöttek, és amiben otthon érzik magukat. Felszabadító élmény volt látni

egyrészt, hogy ezek a családok ugyanazokkal a problémákkal küszködnek, mint mi, ők sem tökéletesek, és azt, hogy nincs eleve kész forma, amihez hasonlítani kellene.

Ez nem azt jelenti, hogy nincsenek szabályok, hogy lehet „ahogy esik, úgy pufan" alapon családot szervezni. A legfontosabb szabály: legyünk következetesek a szigorúságunkban, de szabadelvűségünkben is! Sőt, legyenek következetesek a változásukban is: ha megváltoznak a „szabályok", akkor ebben is logikusnak kell lenni. Szinte bármi elfogadható, csak a bizonytalanság és a rettegés nem.

Érdekes volt látni, hogy mennyire különböző motiváció, szellemi háttér mentén gondolkodnak ezek a családok: volt, ahol a keresztyénség hangsúlyozottan volt jelen, volt, ahol csak a háttérben érezhető, és volt, ahol a férj vallásosságát eleve gyanúsnak élte meg a feleség. A sztereotípiák- *nagycsaládos a segély vagy a vallás miatt lesz az ember*- megdőltek ezekben a mini-videókban. (Ez nem azt jelenti, hogy a hit és a gyermekvállalás között ne lenne összefüggés- de ez egy másik cikk témája lesz.)

Mi a közös ezekben a családokban, egyáltalán: mitől lesz sikeres egy család? A már említett következetességen kívül a titkot legszebben egy, a négy gyermekét egyedül nevelő édesanya mondta ki: akármi van- ha morcosak vagyunk, ha mérgeskedünk- a gyerekek azt mindig tudják, hogy összetartozunk, és ez a szeretet mindig jelen van, és minden erre épül…

Ugyanakkor nem minden család lett egyformán szimpatikus: volt, akiket irigyeltem, másiknál önmagunkra ismertem, de olyan is volt, amelyiknél azt mondtam: kösz, de így nem tudnék élni. Ez nem etikai ítélet, csak annak megélése, hogy minden család másképpen lesz teljes.

Mégis, mi a közös még ezekben a családokban? Egyrészt a tapasztalat: a több gyermek nem jelent arányosan több gondot. Másrészt pedig a csillogás a szemekben- ha volt is család, ahol sok panaszszó hangzott el, egyik családnál sem hallottam vagy éreztem, hogy azt mondták volna: megbántuk…

Hegedűs Attila

Nyári családos tábor Gyenesdiáson

"Az ezer mérföldes utazás is egy lépéssel kezdődik"

Ezt az első hagyományteremtő lépést tettük meg június végén Gyenesdiáson. Nagy segítség volt ez azoknak, akik nem tudnának több tízezer forintot kifizetni egy nyaralásért. A gyerekek is sokkal jobban elvoltak így együtt, s új barátságok szövődtek, régiek megerősödtek.

Az étel nagyon jó volt, s így teljes ellátással az anyukáknak is igazi kikapcsolódás volt a hét. A reggeli és esti áhítatok lelkünket üdítették fel,a Balaton a testünket. Voltak közös programok –vitorlázás Keszthelyen, csónakázás Tapolcán-, de egyébként mindenki szabadon alakíthatta a programját. Esténként lehetett társasozni, beszélgetni. Utolsó este volt tábortűz (jövőre lehetne első este is), ami nagyon jól sikerült. Talán kicsit sokat ültek a gyerekek a TV előtt, ami nem volt túl szerencsés, (jövőre jobban kellene szabályozni).

Mi nagyon jól éreztük magunkat. Köszönjük a gyülekezet és az alapítvány hozzájárulását. Jövőre is szívesen megyünk, ha lehet.

Nyúl Kata

Egy csipetnyi családos csapatépítés

Azt hiszem, a "kiscsoportos foglalkozás" nem csak az iskolában hasznos és előnyös: a gyülekezet életében is fontos mozzanat, hogy annak tagjai ne csak az istentiszteleten (természetesen ott is nagyon fontos!), hanem azon kívül is megtalálják, megismerjék egymást. Hegedűs Attila lelkészünk kezdeményezésének hála, egy nagyon jó csapat jött össze az idén Gyenesdiáson.

Annak ellenére, hogy a 20° C-os vízbe csak a bátrabbak merészkedtek bokán túl, tartalmas néhány napot tölthettünk együtt. Ebben meghatározó volt a napot indító és záró rövid elmélkedés a Szentírás fölött. A kevés kötött program ellenére szinte végig együtt barangolt a csapat. Némelyünknek a gyermekeink mellett egy kis ebéd utáni szieszta is belefért. Aztán az éjszaka néha rövidnek bizonyult, mert a beszélgetést nem tudtuk befejezni. Voltak, akik ifjúságuk meghatározó helyére tértek vissza, legtöbbünk első benyomásait szerezte, amelyek nagyon kellemesek voltak. Egy biztató kezdés után hátha sikerül a gyülekezet egy újabb rétegét szélesebb körben megszólítani, hogy az értékes szabadságukat együtt töltsük a nagyobb családunkkal.

Róth Márton

Napvető, 2011.

Gyülekezetünknek négy tagja idén is részt vett a Napvető című országos evangélikus gyerektáboron. Őket kértem fel a facebookon, hogy – kedvcsinálóként- írjanak egy-egy gondolatot arról, hogyan élték meg azt az egy hetet.

-Fárasztó a kirándulás, és ha rossz vagy este, kemény póttorna. Ennyit tudok felhozni a 15. Napvető Evangélikus Gyermektábor ellen, mint negatívumot.

Hogy mik a pozitívumok? Rengeteg minden! Minden megvolt, ami egy sikeres gyerektáborhoz kell: jókedv, kacagás, némi komolyság, és számtalan jobbnál jobb program. Ez volt a második Napvetőm, és ez talán még jobb is volt, mint az első, de lehet, hogy csak azért, mert már több volt az ismerős arc. A számháborútól kezdve a banketten keresztül az elgondolkodtató áhítatokig minden volt! Ha valaki jól szeretné magát érezni nyáron, csak ajánlani tudom ezt a tábort!

-Nagyon élveztem a tábort. Nekem a kedvencem idén az éjszakai túra, a Ki mit tud? és a bankett volt. A Ki mit tud?-on megint érdekes feladatot kaptunk: el kellett játszani Ádám és Éva történetét hippi stilusban. Tavaly közmondásokat játszottunk, előtte pedig zeneszámokra kellett színdarabot csinálni. Mi a barátnőimmel már harmadszor voltunk. Találkoztunk a régi barátainkkal, és a tábor végén buliztunk egy jót a banketten. :)

- Ismét fantasztikus volt a tábor. Nekem a kedvencem a péntek esti bankett, a Ki mit tud? és tábortűz volt. Rengetegen voltunk idén, jó volt újra találkozni a régi barátokkal, vezetőkkel, és emellett sok új barátot is szerezhettünk. Én harmadszorra voltam a táborban, tesómmal és barátnőmmel. Kár, hogy vége van, de remélem, jövőre is mehetek. :)

Hegedűs Kende- Grosz Zsuzsi- Horváth Lala

Tervezett programok *(ősz - reformáció ünnepéig)*

Szeptember 3-án 10.00-tól egyházmegyei közgyűlésre kerül sor Csornán.
Szeptember 3-án templomunk ad otthont 17.30-tól az Európai Borlovagrend lovagavató ünnepének.
Szeptember 3-án este 19 órakor hagyományteremtő szándékkal szombat esti rockzenés áhítatot tartunk.
Szeptember 4-vel visszaáll a munkaéves rendünk a hétközi alkalmainkkal, bibliaórákkal, hittanoktatással, a speciális istentiszteletekkel.
Szeptember 4-én a perselypénzünk iskolatámogatási offertórium.
Szeptember 5-én 16.00-kor elkezdődik a magyar bibliaóra sorozat „A Biblia és az anyagi javak" kérdéskörében.
Szeptember 6-án 17.00-kor presbiteri ülés a nagyteremben.
Szeptember 7-én a hatodéveseknek és mentoraiknak lesz konzultáció Budapesten.
Szeptember 8-án délután 15 órakor lesz a hagyományos magzatvédő zarándoklat a Szent István templom és a kórház között.
Szeptember 9-én 14.30-kor lesz Budapesten, a zuglói templomban az Evangélikus Hittudományi Egyetem tanévnyitó ünnepe.
Szeptember 10-én óvodai munkatársi tanévkezdő csendesnap lesz Tómalmon.
Szeptember 10-én 19.30-kor Rákász Gergely látvány-orgonakoncertje lesz a templomban *„Egy koncert kékben"* címmel, Papp Norbert festőművész különleges látványvilágával.
Szeptember 11-én tartják a bánfalvi evangélikusok a búcsújukat.
Szeptember 12-én 14.30-kor nyitó megbeszélés az idén konfirmálkodni akaró fiatalok és hozzátartozóik részére.
Szeptember 13-án, kedden 9.30-kor újraindul a kéthetenkénti baba-mama klub az ifjúsági teremben.
Szeptember 13-án 17.00-kor Luther Szövetségi ülés a nagyteremben, amelyen Fónyad Pál ausztriai lelkész tart előadást egy különleges szibériai szolgálati útjáról.
Szeptember 14-én Lelkészi Munkaközösségi (LMK) ülés Csornán.
Aznap este 18 órakor a volt útkereső és alphás testvéreket hívjuk beszélgetésre.
Szeptember 15. és 18. között finn testvérgyülekezetünk egyházközségi vezetőinek küldöttsége látogat el hozzánk – várhatóan a megbeszéléseken túl találkozunk társaságukban polgármester és püspök urakkal, illetve az irsai másik magyar testvérgyülekezet delegációjával; valamint a szeptember 18-i 10.00-i istentiszteleten magyar tolmácsolással Dr. Tapio Luoma seinäjoki vezető lelkész prédikál.
Szeptember 16-17. között egyházkerületi egyházközségi elnökségek konferenciája és egyházkerületi munkatárs-képző nap lesz Révfülöpön.
Szeptember 17-18-án Kulturális Örökségvédelmi Napok lesznek a templomunkban és a múzeumunkban.
Szeptember 17-én 11.00-kor a Károly-kilátónál lesz ünnepi program, amelynek keretében *„Hittel élő tervező és természettudósok emléke"* címmel előadást tart Dr. Korzenszky Richárd tihanyi bencés perjel.
Szeptember 20-án 17 órakor presbiteri bibliaóra.
Szeptember 19-21. között esperesi értekezlet és akadémiai képzés Balatonszárszón.
Szeptember 22-25. között városunk ad helyet az EGOT-nak (Evangélikus Gimnáziumok Országos Találkozójának) középiskoláink szervezésében.
Szeptember 25-én a 9.00-i német istentiszteleten vendégünk lesz a Bad Wimpfeni testvérváros delegációja.
Szeptember 25-én a 10.00-i istentiszteletünk egyben az EGOT záró-istentisztelete lesz, a liturgiában a Szélrózsa Band közreműködik ifjúsági énekekkel.
Szeptember 25-én 18.00-kor kulturális „csemege" a templomunkban: a Doni Kozák Kórus belépőjegyes koncertje lesz.
Szeptember 28-29-én teremtésvédelmi konferencia lesz gyülekezetünkben.
Szeptember 30-án és október 1-én MAEK (Magyar Evangélikusok Konferenciája) találkozó lesz Révfülöpön, az Oktatási Centrumban.
Október 1-jén az Ultrahang Napok konferenciájának keretében nyitott jubileumi Liszt-koncert lesz a templomunkban Baráth

Kristóf és a Duna Szimfonikusok szereplésével.
Szeptember 30-október 2-ig óvodánk Katica csoportjának gyermekei az óvó nénikkel és a szülőkkel csendeshétvégén vesznek részt Balatonszárszón.
Október 2-án aratási hálaadó istentiszteleteket tartunk.
Október 3-án, hétfőn este 18 órakor kezdődik az ifjúsági teremben a *Kulcsszavak-kulcs a szavakhoz* című előadás-sorozat.
Október 4-én 17.00-kor presbiteri ülés.
Október 5-én 18.00-kor Tarston Sterzik orgonakoncertje a templomunkban.
Az Aradi Vértanuk Napja körüli napokban (még nincs konkrét időpontja) városi szerveződésű hagyományos megemlékezés lesz a temetőnk előtti parkban.
Október 7-8-án Egyházkerületi Pedagógus Csendesnapok Kőszegen, az evangélikus középiskolában.
Október 8-án várhatóan 19.00-kor Rotary jótékonysági koncert a templomunkban az ELTE Koncertzenekarával és osztrák művészekkel közösen. Műsoron: Charpentier Te Deuma és Mozart Requiemje.
Október 8-án Országos Evangelizáció Budapest-Deák-téren.
Október 10-12. között Luther Szövetségi nemzetközi konferencia St.Pöltenben.
Október 11-én 17.00-kor a Luther Szövetség keretein belül orgonakoncerttel emlékezünk meg a Liszt évfordulóról.
Október 12-én Lelkészi Munkaközösségi ülés (LMK) Soborban.
Aznap este 18 órakor ismét a volt útkereső és alphás testvéreket hívjuk beszélgetésre.
Október 14-én 19.00-kor a Szent György Plébánia Jezsuita termében Keresztyén Értelmiségiek Szövetségének (KÉSZ) ülése lesz.
Október 18-án presbiteri bibliaóra.
Október 29-én 10.00-kor harang- és haranglábavató ünnep a Nyugdíjasházunkban Szemerei János püspök úr szolgálatával.
Ugyancsak október 29-én 15.00-kor Szemerei János püspök úr újraszenteli az addigra felújított balfi templomunkat, valamint felszenteli a gyülekezeti házat.
Október 30-án perselypénzünk Bibliaterjesztési offertórium.
Október 31-én, a Reformáció napján 10-14 óráig Luther-fesztivált, ünnepi és közösségi programokat szervezünk a templom környékére, rossz idő esetén a templomba és a gyülekezeti terembe. Emellett 18.00-kor közös protestáns istentisztelet is lesz idén a református templomban evangélikus szolgálatunkkal.
Összeállította: Gabnai Sándor lelkész, esperes

Kulcsszavak-kulcs a szavakhoz

Gyülekezeti tagokkal való beszélgetés közben merült föl a kérdés: mit is jelentenek igazából azok a szavak, amelyeket az egyházban használunk? Mi itt olyan maguktól értődőnek hiszünk kifejezéseket, amiről kiderül, hogy a mindennapi életben vagy egyáltalán nem, vagy ha igen, más értelemben használjuk. Van, amikor a Biblia különböző helyei ugyanazt a kifejezést más-más értelemben használják- ez is zavart szülhet bennünk.
Így született meg az ötlet: kellene egy olyan alkalmat szervezni, amelyen átgondolhatnánk a sokszor használt, de nem értett vagy félreértett egyházi szakkifejezéseket. Az egyes alkalmakon egy-egy szóról, teológiai szakkifejezésről hallanánk előadást, majd beszélgetnénk róla. Ezeket az alkalmakat októbertől tartjuk az ifjúsági teremben *hétfőnként 18-19,15-ig* - egyelőre karácsonyig, de ha érdeklődés mutatkozik rá, tavasszal tudjuk folytatni.
Tervezett témáink:
Október 3: bűn, eredendő bűn
Október 10.: óember- új ember
Október 17.: paráznaság
Október 24.: világ
November 7.: megtérés
November 14.: test
November 21: Krisztus
December 5.: nyáj, juhok, pásztor
December 12.: Atya
December 19: Isten Fia-Emberfia
Mindenkit szeretettel várunk ezekre az estékre! Új ötleteket, kérdéseket is szívesen veszünk!
Szeretettel

Hegedűs Attila

Istentisztelet szolgálati beosztás

2011 szeptemberétől reformációig

nap	*szolgálat*	*lelkész*
Szept. 4.	8, 00 magyar	**Hegedűs A.**
	9, 00 gyermek	**Hegedűs A.**
	9, 00 német	**Menke, V.**
	10, 00 magyar	**Hegedűs A.**
	15, 00 Balf	**Hegedűs A.**
	16., 00 kórház	**Hegedűs A.**
Szept. 11.	8, 00 magyar	**Gabnai S.**
	9, 00 német	**Menke, V.**
	9, 00 gyermek	**Hegedűs A.**
	10,00 magyar	**Gabnai S.**
	15, 00 Balf	**Gabnai S.**
	16, 00 Fertőszentmiklós	**Gabnai S.**
Szept. 18.	8, 00 magyar	**Hegedűs A.**
	9, 00 német	**Menke, V.**
	9, 00 gyermek	**Gabnai S.**
	10, 00 magyar	**Hegedűs A. + Tapio Luoma**
	15,00 Balf	**Hegedűs A.**
Szept. 25.	8,00 magyar	**Gabnai S.**
	9,00 német	**Menke, V.**
	9, 00gyermek	**Gabnai S.**
	10,00magyar	**EGOT záróit.**
	15,00 Balf	**Gabnai S.**
	16,00 Fertőszentmiklós	**Gabnai S.**
Okt. 2.	8,00 magyar – aratási hálaadó	**Gabnai S.**
	9,00 gyermek – aratási hálaadó	**Matus K.**
	9,00 német	**Menke, V.**
	10,00 magyar – aratási hálaadó	**Gabnai S.**
	15,00 Balf	**Gabnai S.**
	16.00 kórház	**Gabnai S.**
Okt. 9.	8,00 magyar	**Hegedűs A.**
	9,00 német	**Menke, V.**
	9,00 gyermek	**Hegedűs A.**
	10,00 magyar	**Hegedűs A.**
	15,00 Balf	**Hegedűs A.**
	16,00 Fertőszentmiklós	**Hegedűs A.**
Okt. 16.	8,00 magyar	**Gabnai S.**
	9,00 német	**Menke, V.**
	9,00 gyermek	**Hegedűs A.**
	10,00 magyar	**Gabnai S.**
	15,00 Balf	**Gabnai S.**
Okt. 23.	8,00 magyar	**Hegedűs A.**
	9,00 német	**Menke, V.**
	9,00 gyermek	**Hegedűs A.**
	10,00 magyar	**Hegedűs A.**
	15,00 Balf	**Hegedűs A.**
	16,00 Fertőszentmiklós	**Hegedűs A.**
Okt. 30.	8,00 magyar	**Gabnai S.**
	9,00 gyermek	**Hegedűs A.**
	9,00 német	**Menke, V.**
	10,00 magyar	**Gabnai S.**
	15,00 Balf	**Gabnai S.**
Nov. 6.	8,00 magyar	**Hegedűs A.**
	9,00 gyermek	**Gabnai S.**
	9,00 német	**Menke, V.**
	10,00 magyar	**Hegedűs A.**
	15,00 Balf	**Hegedűs A.**
	16,00 kórház	**Hegedűs A.**

Christophoros
A Soproni Evangélikus Egyházközség újsága
9400 Sopron, Bünker köz 2.
e-mail: evgyul@bdeg.sopron.hu
tel: 99/523-002; fax: 99/523-003

Készítette a szerkesztőbizottság tagjai:
Koordinátor: dr. Tölli Katalin
Nyelvi lektor: Hegedűsné Kendeh Tünde
Teológiai lektor: Hegedűs Attila
Tördelés: Hegedűs Attila
Felelős kiadó: Hegedűs Attila

Rovatfelelősök: Visszatekintés, tervezett programok: Gabnai Sándor, Lélek-zet (prédikációk, meditációk): Hegedűs Attila, Deutsche Seiten: Volker Menke, Gyülekezetünk életéből: dr. Tölli Katalin, Iskoláink: Balikóné Németh Márta, Életmód: Balikóné Németh Márta és dr. Tschürtz Nándor, Periszkóp (kitekintés): Várfalvi Erzsébet, Engedjétek hozzám jönni (gyermekekről, gyermekeknek): Mátisné Schlögl Patrícia

Nyomtatva a Lővér Print nyomdában, 350 példányban.
Várható következő megjelenés: 2011. reformáció